

elveszti tekintélyét a magisztrátus a „magas“ kormány és annak feje: Tisza Kálmán előtt.

Ha már mindenáron „maga közül“ akar választani az istenadta nép, hát itt van Bakai Nándor, aki Szeged város újjáépítésének kolosszális kérdése tárgyalásánál a legokosabb embernek bizonyult az országházban, mert azt javasolta, hogy helyeztesse át a kormány a királyi-biztossággal Szeged városát Szentmihálytelekre és Röszkére, annak a tengerszine fölötti magassága két méterrel föllette áll, mint Szeged talaja s így örök időkre meg lesz védve a város egy újabb katasztrófától (Azóta persze Szentmihályteleket is elöntötte a Tisza árja). Csak hosszabb rábeszélés után sikerült Börcsök uramékat a visszavonulásra bírni. Reizner János akkori főjegyzőnek ugyancsak meg kellett erőltetni az egyébként is „srófós“ esztét, hogy alsóváros „herkulesét“ legyőzze. Börcsök kérődzött egy darabig (szokása volt ugyanis, hogy a százszéleit huzogatta jobbra-balra) aztán elkeseredve megjegyezte:

— De a köteles-májszter nem lesz követ, azért jót állok!

— Miért? — kíváncsiskodott Reizner.

— Ugyan, ugyan, hát nem tudja főjegyző ur — látott föl a hangjával Penecillus sógor és előhuzta a kislajbi belső zsebéből a nagybugyellárist, kivett belőle egy gondosan összehajtogatott papirlapot, azt odanyújtotta a főjegyzőnek:

— Ezt olvassa el, akkor megtudja, hogy ki a Bakay nagyságos ur!

Reizner szétnyitja a papirlapot, mosolyog, a tajték-pipát leteszi az íróasztalra és álmétkodva kérdezi:

— Hogy jött ez az írás magához Náci bácsi?

— Azt ne keresse főjegyző ur; a földolog az, hogy itt van.

— Csodálom... rázta bozontos fejét Reizner — hiszen ez egy titkos füzetből való másolat, amely füzetet a hétfelű sárkányok őriznek, háromszoros lakat alatt.

Most Börcsök sógor mosolygott és kevélyen mondta rá:

— Löhet... Nem tudom.

Valóban nem tudta. Hogyan is tudta volna, mikor a füzet a szerző saját kezű írása volt és alig jelent meg néhány példányban. A címe: *Szeged veszedelme* és kizárólag baráti körnek szánta az írója: Komjáthy Béla, aki a királyi biztossághoz volf beosztva és Tisza Lajos gróf udvarába tartozó tizenkét titkos tanácsost (a város társadalmának nevezetesebb embereit) gonyolta néhány soros versben. Hogy ki volt Komjáthy Béla? — azt megírta Mikszáth Kálmán 1880-ban a Szegedi Naplóban:

„Komjáthy Béla nagyon sokoldalú ember, dacára hogy olyan gömbölyű, miszerint tán oldala sincsen... Nemcsak pártvezér, kriminalista, tajték-pipa és régiséggyűjtő, nem csak firtli és demokrata, hanem költő is. Költői véna tekintetében közvetlen Tatár Péter és Sréter Kálmán mellett áll a Parnasszus legalján, de humor és nyelvezet dolgában oly magas hely illeti meg, mint igazi költőink közül is keveset. Komjáthy Béla naturalista: a természet vadvirága ő, amelynek se illata, se színe, csak tövisei vannak.“

Szeged veszedelméből ez a néhány sor volt Bakaira vonatkozólag lemásolva:

Nekem „se kegyelmes“ Bakai a nevem.
 Pertu vagyok veled, te pedig én velem.
 Apostolaid közt én leszek a Judás,
 De addig gondom lesz, hogy te naponta láss
 S ha majd a napidij már nem soká járhat:
 Kiegyenesítem a most görbe hátat,
 De titkon akkor is hű jobbágyad leszek,
 Csak a népkörökben leszek dühödtt, veszett.
 Ha azt, amit mondok, meg nem tartom s állom,
 Saját kézimunkám okozza halálom.

(Érdeemes megemlíteni, hogy ezekből a paquillusokból néhány példány még ma is meg van öreg almáriumok levendula-illatos fiókjainak alján, mint „becses“ és féltve őrzött régiségek.)

Penecillus Börcsök Ignác beváltotta a szavát. A pártirodából a választás előtt való napon kis röpcédula szállt szerte a városban, a szavazókhöz, mely eldöntötte az „ütközet“ sorsát. Bakai helyett Szende Béla győzött. A röpcédulán pár soros rigmus volt Bakairól, mely így végződött:

Hütelenn lett, hitehagyott,
 Behozta a — csirkeadót!

A fáma akkor azt beszélte, hogy Börcsök sógor visszalépésének a csirkeadó azonnali elrendelése volt a szigorú föltétele.

(Folytatjuk.)

Olvasóink...

Napról-napra buzdító, bátorító levelek érkeznek szerkesztőségünkbe, melyekben olvasóink lelkes megértést, erkölcsi és anyagi támogatást biztosítanak lapunk számára. E helyen közölni fogjuk időnkint azokat a beérkezett leveleket, melyek nemcsak a mi buzdításunkra, hanem az olvasóközönség széles rétegeinek éppen közös céljainkért való megmozgatására is alkalmasak.

Tekintetes Szerkesztő Ur! A keszthelyi m. kir. gazdasági akadémia hallgatója vagyok. Szegény, 23 éves élettemmel már 10 éve az életbe kidobott, teljesen magamra hagyott. Robot, megalázkodás, megfeszített munka nappal. Tanulás, dacos, akaratos éjjel. Ez az életem. És néha (nem is tudom mikor) írok egy-két ilyen bolondos strófiát. Egy évig a „Keszthelyi Ujság“ és „Keszthelyi Ébredő“-nek voltam munkatársa: versben, prózában, ahogy jött. Ezeket és a „Hazánk“-on kívül másutt nem is jelent meg írásom. Nem is kíséreltettem sehol. Most ifjusági elnökünk megmutatta nekem az „Uj Élet“-et, melynek propagandája az ő vezetésével most folyik akadémiánkon. És megkért arra, amit most megteszek. Küldök egy-két verset az „Uj Élet“ rendelkezésére. Ha megüti a mértéket, közölje. Ha óhajítja, üzenjen, a legnagyobb örömmel állok állandó munkatársai sorába. Honoráriumot nem fogadok el. Csak majd ha megteheti az „Uj Élet“. Csak minden megjelenő számból küldjenek nekem egyet, mert pénzem, hogy megrendeljem, nincs. Szereztem s fogok még szerezni egy-két előfizetőt. És bármikor, bármint a legszivesebben megteszek kevés erőmmel az „Uj Élet“ érdekében. Mert érzem, tudom, hogy ez a mi ifjuságunké, a mai magyar fiataloké, az új életé — a miénk, tehát az enyém is. Amiért küzd, az mindnyájunk szent, diadalváró harca. Hát segítsen kiki, amivel tud. Én tallán ezekkel a versekkel tudok. És boldog leszek, ha egy téglát én adtam ahhoz, amit az „Uj Élet“ épít: — a magyar jövőhöz. — Értesítést címemre kérek: Barbarits Lajos, Keszthely, Vörösmarthy-u. 9. sz. (A levél írójának „Uj élet köszöntő“ c. versét lapunk más helyén közöljük.)

T. Kiadóhivatal! Örömmel vettem az „Uj Élet“ 13. és 14. számú példányait. Rég nem hallott hazai hangok, emlékek ihlettek meg, mikor azoknak igaz székely-magyar erőt, tehetséget és a mi jövőnk megváltó dacos akarást sugárzó sorait olvastam. — Lapjukra ezennel egy egész évre előfizetek és a 220 koronát külön küldöm s kérem, hogy nekem a fent említett két példányon kívül eddig már megjelent számaikat is megküldeni sziveskedjenek. Egyben kérek gyűjtőivet, hogy ismerőseim körében előfizetőket gyűjthessek. — Isten áldását kívánom a faj és nemzetvédelem szempontjából annyira fontos kultur munkájukra. Meleg üdvözlettel Dr. Héder János, IV., Múzeum-körút 9. II.